

MOORD IN BELGIË

Guy Van Gestel

Moord in België

De grootste misdadigers van ons land

Van Horion tot de Kasteelmoord

—HORIZON—

© Guy Van Gestel, 2016
Auteursfoto: © Kristien Delaplace
Coverbeeld: © Belga Image
Omslagontwerp: Peer De Maeyer
Vormgeving binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 921 5996 0
ISBN 978 94 921 5997 7 (e-book)
D/2016/13.656/17
NUR 339

www.horizon.be
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Horizon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Vertegenwoordiging in Vlaanderen

L&M Books
Hessenstraatje 3 bus 6
2000 Antwerpen

Vertegenwoordiging in Nederland

Overamstel Uitgevers
Paul van Vlissingenstraat 18
1096 BK Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle zorg die aan de samenstelling van de uitgave werd besteed, kan de redactie of de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor eventuele schade die zou kunnen voortvloeien uit enige fout die in deze publicatie zou kunnen voorkomen.

INHOUD

Inleiding	11
Seriemoord:	
fantasieën van een ziek brein	15
Marie Becker – De Zwarte Weduwe van Luik	18
Staf Van Eyken – De Vampier van Muizen	24
Michel Bellen – De Wurger van Linkeroever	29
Nestor Pirotte – De gekke graaf	33
Cécile Bombeke – Zuster Insuline	37
Freddy Horion – De Zonnebril	40
Jan Caubergh – De Vlaamse Nestor Pirotte	45
Andras Pandy – De Hongaarse dominee	48
Michel Stokx – De mobiele moordenaar	52
Marc Dutroux – Staatsvijand nummer één	57
Michel Wens – De huurmoordenaar	66
De Slachter van Bergen – Naam: onbekend	70
Jeanine S. – De vergeten moord(en)	74
Michel Fourniret – Het Monster van de Ardennen	77
Vladimir Morsin – De Oekraïense moordmachine	82
Kurt Dobbelaere – De Engel des Doods	85
Kim De Gelder – Toerekeningsvatbaar of niet?	90
Ronald Janssen – Dr. Jekyll & Mr. Hyde	92
Steven Daubioul – Seriemoord naast de deur	95
Zotte Renaud – Spelen met autootjes en mensenlevens	98

Passionele moorden en gezinsdrama's:	
als liefde omslaat in blinde haat	105
Dirk D.W. – De dodelijke zoon	106
Daniël S. – Het Monster van Elverdinge	109
Bernard C. – De maniakale perfectionist	112
Rosie V. – De beerputmoord	116
Uwe Schmidt en Aurore Martin – Het duivelskoppel	120
Rémy Lecrenier – De Kruisboogmoordenaar	124
Leo en Erna Goossens – Gezinsdrama in de schaduw van Bobbejaanland	128
Olivier P. – Para verdacht van kindermoord	131
Ozan Selamet – Albanese Turk gaat door het lint	134
Maura V.L. en Andy H. – De sms-moord	136
Kazengwa A. – De moord op vijf kinderen	138
Els Clottemans – De parachutemoord	140
Geneviève Lhermitte – Het einde van een kroostrijk gezin	144
Léopold Storme – De Marollenmoorden	147
Stéphane A. – Moord op een pornoactrice	152
Junior Pashi Kabunda – Passionele seriemoordenaar	155
De Kasteelmoord op Stijn Saelens	159
Daniela M. – De boze stiefmoeder	163
Thioro M. – Haar eigen kinderen verbrand	167
Laurence – De bezitterige moeder	170
Epiloog	173

Inleiding

Misdaad is zo oud als de mens. De moord van Kaïn op zijn broer Abel moet zowat de eerste geregistreerde halsmisdaad uit de geschiedenis zijn. Moord en verkrachting vormen een rode draad door de eeuwen heen. Generaties zijn gekomen en gegaan. Vaak waren er enorme verschillen, maar alle generaties hebben op z'n minst één ding gemeen: misdaad.

In ieder mens schuilt een crimineel, klein of groot. Liegen en bedriegen doen we allemaal weleens. De grens tussen zulke kleine fraude en de wereld van de misdaad is soms flou. En zelfs als het niet waar is dat er in ieder mens een misdadiger schuilt, dan schuilt er in iedere misdadiger nog altijd een mens. Ook seriemoordenaars waren ooit onschuldige kinderen met hun eigen dromen en verlangens.

De geschiedenis van de misdaad in België begint uiteraard niet in de twintigste eeuw. De voorgaande eeuwen waren er al meer dan genoeg uitingen van het kwade, met de duistere middeleeuwen als

triest dieptepunt. Karel De Goede, graaf van Vlaanderen, werd op 2 maart 1127 vermoord in de Sint-Donaaskerk in Brugge. Hij had een belangrijke adellijke familie in Brugge voor het hoofd gestoten en werd daarom geliquideerd.

Een ander bekend verhaal uit dezelfde periode – veeleer een mythe – is de verkrachting van en de moord op Margaretha Van Leuven. Deze dienstmeid werkte voor een welstellend gezin dat op een dag vermoord werd door een bende. Ook ‘fiere Margriet’ was dat lot beschoren. Over wat er daarna met het lijk gebeurde, doen verschillende verhalen de ronde. Volgens één versie werd het lichaam in de Dijle geworpen. Het zonk echter niet en vissen, omgeven door een fel licht, droegen het helemaal tot in Leuven. Op die manier werd de moord ontdekt en konden de daders worden gevat.

Dankzij de tv-reeks *De Bossen van Vlaanderen*, met Jo De Meyere in een glansrol, werden de zogenaamde moorden van Beernem beroemd en berucht. Het blijft ook vandaag nog een fascinerende zaak. De moord waarmee het allemaal begon, houdt zelfs verband met ons koningshuis. Slachtoffer Henri D’Udekem d’Acoz is een voorvader van onze huidige koningin Mathilde. Jonkheer Henri verdween op 25 mei 1915. Zijn lichaam werd maanden later teruggevonden in een bos. Tijdens de jaren en zelfs de decennia nadien – de laatste moord in de reeks dateert van 1944 – verdwenen of stierven nog eens vijf personen die allen een link hadden met jonkheer Henri. Hoewel voor één moord twee verdachten werden opgepakt en veroordeeld, blijft de zaak gehuld in een waas van mysterie. Een van de hypothesen luidt dat de echtgenote van Henri d’Udekem d’Acoz overspelig was en dat haar minnaar zijn liefdesrivaal uit de weg ruimde.

Dit boek focust op seriemoorden enerzijds, en passionele moorden en gezinsdrama’s anderzijds. Beide categorieën staan in zekere zin haaks op elkaar. Seriemoordenaars zijn psychopaten met een vrijwel onbestaand gevoelsleven. Ze kunnen een schijn van normaliteit op-

houden omdat ze erin slagen gevoelens zoals liefde en medelijden na te bootsen, maar deze emoties zijn niet écht. Bij passionele moorden daarentegen zijn de emoties maar al te echt, hoe destructief ook.

De twintig gevallen van seriemoord die ons land de afgelopen honderd jaar gekend heeft, worden geschetst, en ook twintig van de meest spraakmakende passionele moorden en gezinsdrama's. Laten we hopen dat het resultaat niet is wat de Duitse filosoof Friedrich Nietzsche ooit schreef: 'Als je in de afgrond kijkt, zal de afgrond in jou kijken.'

Seriemoord:

fantasieën van een ziek brein

In negentig procent van de gepleegde moorden heeft de politie het vrij gemakkelijk. Men hoeft maar te zoeken in de naaste omgeving van het slachtoffer om de dader te vinden. Bijna gegarandeerd heeft het (ex-)vriendje het gedaan, de echtgenoot, of een andere intimus.

Dat is bij seriemoord anders. Toen het fenomeen voor het eerst echt opkwam in de jaren zestig in de Verenigde Staten, werd het 'stranger killings' genoemd: moorden op vreemden. Meestal is er immers geen voorafgaande band tussen dader en slachtoffer. Dat maakt het heel wat moeilijker voor de politie. Moderne technieken zoals DNA-analyse en daderprofilering betekenden een belangrijke doorbraak, maar toch kan het vaak nog lang duren eer de schuldige is gevonden. Die tijd gaat natuurlijk ten koste van nog meer slachtoffers. Het vinden van een seriemoordenaar is dan ook altijd een topprioriteit. Faalt de politie, dan zal de dader vroeg of laat weer toeslaan. Het zorgt in menig Hollywood-film voor een intense spanningsboog.

De ene seriemoordenaar is de andere niet. Het georganiseerde type gaat beredeneerd te werk, bereidt zich minutieus voor en is daarom ook moeilijk te vatten. Het gedesorganiseerde type daarentegen is dikwijls geestesziek en handelt impulsief en onvoorbereid. Hém klissen is doorgaans iets eenvoudiger.

Heel vaak gaat het de seriemoordenaar om het gevoel van macht en om de controle over leven en dood van zijn slachtoffer. Hij en niemand anders heeft de touwtjes in handen. Het compenseert een minderwaardigheidsgevoel dat vaak aanwezig is bij de dader. Hoewel het motief doorgaans seksueel van aard is – pedo-, homo- of heteroseksueel – zijn er ook andere drijfveren: geldzucht, wraak, de kick of de verslaving aan moord. Vaak gaat het om een combinatie van al deze factoren.

Dé definitie van seriemoord is die van de Amerikaanse FBI, waarvan een aantal agenten baanbrekend werk leverde op dit domein. Volgens hen is een seriemoordenaar iemand die minstens drie doden maakt, met een zogenaamde afkoelingsperiode daartussen. Hans Van Themsche, de racist die in hartje Antwerpen drie mensen neerschoot, wordt een massamoordenaar genoemd. Hij pleegde zijn misdaden in een korte periode. Seriemoord is daarentegen een cyclisch fenomeen: eerst is er de fantasie, daarna brengt men die in praktijk, maar de realiteit beantwoordt nooit volledig aan de fantasie zodat men weer van voren af aan begint. Op het laatst wordt de afkoelingsperiode tussen moorden steeds korter. Dat is zoals een verslaafde die steeds meer van zijn spul nodig heeft om nog high te worden.

De Nederlander Ludo de Beukelaer werd net geen seriemoordenaar. Hij vermoordde begin jaren negentig twee tieners in de Antwerpse Kempen: Inge Breugelmans en Inès Van Muylde. Was hij vervolgens niet opgepakt, dan was hij zonder twijfel verdergegaan.

Seriemoordenaars beroeren de maatschappij omdat ze angst installeren in de hoofden van brave burgers. Praktisch iedereen

loopt immers het risico om het volgende slachtoffer te worden. In gevallen waarbij politie en gerecht hun werk niet goed doen, kunnen er zelfs politieke gevolgen zijn, zoals in het geval van Marc Dutroux. Geen wonder dan dat seriemoorden altijd zoveel aandacht krijgen.

Marie Becker – De Zwarte Weduwe van Luik

1933-1936

Lang voor er sprake is van het proces-Dutroux, kent ons land al een ander proces van de eeuw. Dat vindt plaats van 26 mei tot 9 juli 1938 in het gerechtsgebouw van Luik. In de beklagdenbank zit een achtenvijftigjarige weduwe, van wie niemand op het eerste gezicht zou vermoeden dat ze een seriemoordenaar is. Toch wordt ze schuldig bevonden aan elfvoudige moord. Er is na haar in ons land nooit meer een andere individuele moordenaar geweest die zoveel levens op zijn/haar geweten heeft. Toch niet officieel. Ze krijgt de doodstraf. Dat haar hoofd niet op het kapblok belandt, dankt ze aan het feit dat de doodstraf op dat ogenblik niet meer wordt uitgevoerd.

Seriemoord is een mannelijk fenomeen, laat daar geen twijfel over bestaan. Dat een vrouw recordhouder is inzake het aantal moorden, doet daar geen afbreuk aan. Mannen zijn sowieso gewelddadiger dan vrouwen, en vijftien procent van de gevangenispopulatie is dan ook van het mannelijke geslacht. De zaak van Aileen Wuornos in de Verenigde Staten is de uitzondering die de regel bevestigt. Deze prostituee schoot in de jaren negentig zeven mannen dood, meestal truckers of automobilisten die haar diensten inhuurden. Ze werd schuldig bevonden en geëxecuteerd. Haar verhaal vormde de inspiratiebron voor de succesfilm *Monster*, waarvoor hoofdrolspeelster Charlize Theron een Oscar kreeg. De zaak van Aileen Wuornos kreeg destijds veel aandacht omdat de dader een vrouw was. Een vrouw als seriemoordenaar? Het doet wenkbrauwen fronsen en ook

nu blijft het een zeldzaamheid, zoals de situatie in België aantoont.

In ons land zijn er in honderd jaar amper drie vrouwelijke seriemoordenaars geweest. Eentje was een kloosterzuster met een morfineverslaving (zie het hoofdstuk over Cécile ‘Zuster Godfrieda’ Bombeke), een andere een weduwe uit Luik. In beide gevallen was hebzucht het hoofdmotief. Ook dat onderscheidt vrouwelijke van mannelijke seriemoordenaars, die doorgaans een seksuele drijfveer hebben. Mannelijke seriemoordenaars kiezen overigens het vaakst vuur- of steekwapens, vrouwen meestal vergif als moordwapen.

Wat van Marie Becker een op-en-top Belgische maakt, is haar geboorteplaats pal op de taalgrens tussen Vlaanderen en Wallonië. Ze werd op 14 juli 1879 als Marie-Alexandrine Petitjean geboren in het landelijke Wamont/Waasmont, een gehucht van Landen. Haar ouders zijn arme boeren die haar verplichten om op het land te werken. Van leren komt niet veel in huis. Marie is echter ambitieus en vraagt de dorpspastoor om haar te leren rekenen en schrijven. Het is het eerste stapje naar een beter leven.

Het tweede komt op haar zestiende wanneer ze het ouderlijke huis verlaat en intrekt bij haar tante in Luik. Die heeft een touwenwinkel in de Rue Saint-Pholien. Naar verluidt krijgt het mannelijk cliënteel jeneverstijfjes om hen vrijgevinger te maken. De manipulatrice in Marie ontwaakt als ze dit ziet. Ze zal het onthouden voor later.

Op haar zeventiende leert ze haar eerste vriendje kennen: Yann. Het is de eerste in een lange reeks liefdes, die vaak tragisch eindigen. Tot haar dertigste verloopt haar leven echter vrij rimpelloos. Ze gaat werken in een naaiatelier en profiteert van haar jonge leven. Ze is knap en meegaand. Mannen die haar uit die tijd kennen, getuigen later op het assisenproces dat ze ‘nooit nee zei als we verder wilden gaan dan een drankje’.

Haar echtgenoot Charles leert ze kennen tijdens de Wereldtentoonstelling in Luik in 1905. Een jaar later trouwen ze en wordt Marie Petitjean officieel Marie Becker, de naam die drie decennia later berucht zal worden. Ze heeft het getroffen met Charles. Zijn

ouders hebben een goed draaiende familiezaak. In de zagerij zijn naast Charles ook zijn vader en broer Gustave actief. Het botert echter niet tussen Marie en haar schoonzus Léontine, de vrouw van Gustave. Om verder onheil te voorkomen, laat Charles zich uitkopen door zijn familie. Met de opbrengst koopt het echtpaar een klerenwinkel.

De Eerste Wereldoorlog berokkent de economie veel schade. De zagerij van de familie Becker gaat failliet, maar de modezaak van Marie floreert als nooit tevoren. Zitten haar affaires met Duitse militairen daar voor iets tussen? Ze is haar echtgenoot chronisch ontrouw. Mannen vallen voor haar looks en haar charmes.

Kort na de oorlog, in 1920, gaat een droom in vervulling wanneer ze haar eigen boetiek opent in de buurt van de Place Saint-Lambert, de chique buurt van Luik. In haar winkel komt alleen maar rijk cliënteel: nouveaux riches van de staalindustrie rond Luik, maar ook het oude geld van de adel. Ze wordt geregeld geïnviteerd op de thee bij invloedrijke families.

Marie heeft echter een gat in haar hand. De inkomsten van haar winkel volstaan niet om haar uitgaansleven te bekostigen. Ze gaat uit in nachtclubs, waar de ouder wordende vrouw haar tweede jeugd beleeft in de armen van gigolo's en ander manvolk. In die woelige jaren twintig en dertig beleeft ze de ene stormachtige liaison na de andere. Onder andere met Maximilien Hody, een jonge dandy die zich graag laat onderhouden door rijke dames van middelbare leeftijd. Marie wordt halsoverkop verliefd en sluit een lening af voor de jongeman zodat die een woning kan kopen.

Ook met Lambert Beyer, een iets oudere donjuan, bedriegt ze haar echtgenoot. Die laatste is steeds meer een sta-in-de-weg.

In 1932 overlijdt Charles Becker, na zesentwintig jaar huwelijk. Officieel sterft hij aan de gevolgen van kanker, maar mogelijk is hij het eerste slachtoffer van Marie Becker, die voortaan weduwe is. Meer bepaald een Zwarte Weduwe wier gif fataal zal blijken voor minstens elf personen. Eén van hen is met zekerheid haar minnaar

Lambert Beyer, die haar meer en meer begint te vervelen. Het was ook niet zo'n goed idee van hem om Marie op te nemen in zijn testament. Zodra ze dat ontdekt, is zijn lot bezegeld.

De lustige weduwe blijft ondertussen de nachtclubs van Luik frequenteren, waar ze aanstoot geeft met wat in bedekte termen 'erotische dansjes' worden genoemd. Om haar levensstijl te onderhouden, heeft ze veel geld nodig. En dat stelt problemen. Door de beurscrash van 1929 en de nasleep daarvan heeft ze zelf een faillissement meegemaakt, waarvan ze in 1933 weliswaar gedeeltelijk herstelt door de opening van een nieuwe winkel.

De tekorten vult ze op via de theekransjes waar ze steeds vaker wordt gevraagd. Ze vraagt en krijgt royale leningen van haar rijke, doorgaans oudere vriendinnen. In een aantal gevallen treedt ze ook op als gezelschapsdame of ziekenverzorgster.

Marie Castadot, een rijke weduwe, is een van de slachtoffers. Begin juli 1935 wordt ze ziek. Ze voelt zich wat duizelig en Marie Becker dringt zich op als verpleegster, nadat ze de arme vrouw naar alle waarschijnlijkheid haar eerste dosissen gif al heeft toegediend. Ze maakt gebruik van digitaline of vingerhoedskruid. Dat is in die periode een veelgebruikt medicijn voor het hart, maar een overdosis leidt onvermijdelijk tot de dood. Op 23 juli 1935 sterft Marie Castadot. Een zoveelste dode in de omgeving van Marie Becker waar geen vragen bij worden gesteld. Marie rooft het huis leeg. Na haar doortocht zijn er geen kostbare juwelen of waardepapieren meer te vinden.

Die geschiedenis herhaalt zich keer op keer. Marie Becker heeft steeds een flesje digitaline op zak, want je weet maar nooit wanneer zich een gelegenheid voordoet. Gemengd met warme dranken is het goede reuk- en smaakloos, en na de dood blijven er bij een oppervlakkig onderzoek geen sporen achter.

Vier jaar lang blijft de Zwarte Weduwe onder de radar, maar dan is uiteindelijk haar geluk op. Zoals wel vaker bij seriemoordenaars, is het hoogmoed die tot de val leidt. Ze waant zich onkwetsbaar nadat

ze al zoveel jaren straffeloos haar gang kon gaan. Wanneer een goede vriendin klaagt over haar man, neemt Marie Becker haar in vertrouwen: ‘Als je wilt, kan ik je wel wat digitaline bezorgen. Op die manier heb ik ook komaf gemaakt met de weduwe Lange-Damoutte.’

De vriendin vindt het een stap te ver om haar man te vermoorden, maar de woorden van Marie Becker zinderen na. Ze besluit een anonieme brief te schrijven naar de politie. Als Marie even later op het politiecommissariaat wordt uitgenodigd, twijfelt aanvankelijk niemand aan haar onschuld. Ja, het is waar dat verschillende vrouwen die ze verzorgde het bijltje erbij neerlegden. Maar dat is toch haar schuld niet? Het waren allemaal oudere vrouwen aan het eind van hun leven. Een van de slachtoffers beschrijft ze als een ‘engel die stikte in een stuk zuurkool en daarna vredig haar laatste adem uitblies’.

Voor de zekerheid voeren agenten een huiszoeking uit, en dat doet Marie de das om. De verzamelde pracht en praal ten huize Becker verraden een waar rovershol van Ali Baba. ‘Het doet zelfs het Louvre in het niets verzinken’, vertellen speurders. Bij de kostbaarheden bevinden zich talloze bezittingen van de doden, onder andere de handtas van mevrouw Castadot. Verschillende slachtoffers worden opgegraven en onderworpen aan een grondig onderzoek. Inderdaad worden sporen van vergif gevonden, zoals beschreven in de anonieme brief. In de loop der jaren kocht de Zwarte Weduwe vijf grote flessen van het spul.

Twee jaar na haar arrestatie luistert de assisenjury naar haar uitleg. Ze ontkent alle schuld, maar de bewijslast is overweldigend. Vooraan in de rechtszaal liggen de bewijsstukken opgestapeld. Alsof dat nog niet volstaat, schetsen driehonderd getuigen het portret van een manipulatief, manziek en geldbelust monster.

Getuigen beschrijven hoe weduwe Becker steeds aanwezig was op de begrafenis van haar slachtoffers en dan bittere tranen weende. Ze dreef haar theaterstukje ten top door krijsend op haar knieën te vallen voor de kist van de overledene.

Ze krijgt de doodstraf, die wordt omgezet in levenslang.

Vier jaar na haar arrestatie bezet nazi-Duitsland ons land. De misdaden van Hitlers regime doen die van Marie Becker verbleken, maar geen haar op het hoofd van de Duitse bezetter denkt eraan om deze levensgevaarlijke vrouw vrij te laten. Ze slijt haar laatste dagen in de vrouwengevangenis van het Brusselse Vorst. Op 11 juni 1942 overlijdt ze er, 62 jaar oud, verlaten door haar vele minnaars en achtervolgd door de geesten van haar slachtoffers. Marie Becker was ‘la grande dame van de tragische theekransjes’.